

I denne sammenhæng er det interessant, at gruppen af personer med udenlandsk baggrund, som kommer fra tredjeverdensland, i samme periode er vokset med 318 pct., fra 62.599 personer i 1980 til 261.359 personer i 1999. Fortsætter denne vækst i samme tempo, skal der ikke meget fantasi til at forestille sig, at denne gruppe på meget kort tid kan vokse sig meget stor, både som følge af den fortsatte flygtningestrøm, der må antages at være ved, familiesammenføringer, som regeringen tilsyneladende ikke er i stand til at gribe ind over for, og den markant højere fødselshyppighed blandt kvinderne fra mindre udviklede lande.

Den nuværende indvandring til Danmark er derfor uden historisk sidestykke og vil ramme direkte ned i den danske befolknings kultur, religion og levevis. I løbet af få årtier vil danskerne således ophøre med at være en ensartet og homogen befolkning med rødder i samme religion, kultur, sprog, traditioner og værdinormer. Stadig flere indvandrere og efterkommere vil stamme fra såkaldt mindre udviklede lande, såsom Tyrkiet, Irak, Iran, Somalia, Libanon m.v. og have en væsentlig anderledes religiøs og kulturel baggrund og et sæt af traditioner, der markant adskiller sig fra de danske.

Der er altså tale om en omfattende ændring af den danske nation, og i lyset heraf har den danske befolkning naturligvis krav på at få at vide, om de lever i et multietnisk og multikulturelt samfund, og regeringen og statsministeren bedes derfor spille klart og ærligt ud.

Svar (3/ 2 2000)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen): Ved et multietnisk samfund forstår jeg et delt samfund. Et samfund i Danmark, hvor det danske sprog ikke tales af alle. Et samfund, der er opdelt i ghettoer overladt til dem selv. Et samfund uden en integrationspolitik. Et samfund uden det danske fællesskabs værdier.

Efter min opfattelse kan Danmark ikke karakteriseres som et sådant multietnisk samfund.

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse af 21. december 1999 af spørgsmål nr. S 658 stillet af samme spørger.

Så tror jeg i øvrigt ikke, at en fortsat debat om definitioner tjener noget fornuftigt formål. Det bidrager ikke til løsningen af de reelle proble-

mer, som den danske befolkning med rette er optaget af.

Spm. nr. S 1243

Til justitsministeren (25/1 2000) af:

Peter Skaarup (DF):

»Agter ministeren at gøre det mere tillokkende for nyuddannede politibetjente at søge ledige jobs i provinsen?«

Begrundelse

Oplysningerne om, at en række politikredse i provinsen har meget svært ved at skaffe nyuddannede betjente, er dybt bekymrende.

Man kan ikke pålægge de nyuddannede betjente at søge stillinger i f.eks. Jylland, hvis de hellere vil blive i København, men man kan gøre det attraktivt at søge job i provinsen. Måske kunne man gå ind og se på lønforholdene og tilbyde en bedre løn til politifolk, der vil arbejde i befolkningstynede områder.

Man kan også se på det grundlæggende i hele uddannelsen. Den er i dag placeret i København, og mange betjente bliver derfor boende i hovedstadsområdet efter uddannelsen. De bliver gift og får børn, og så er det straks sværere at flytte - det har spørgeren fuld forståelse for. Men det kunne man ændre på ved at oprette en politiskole i provinsen eller at lade en del af uddannelsen foregå der. Det virker på spørgeren som alt for stift, at det hele skal foregå i København.

Borgerne i provinsen har også krav på en ordentlig politimæssig betjening, og derfor skal der nytænkning til.

Svar (2/ 2 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Rigspolitechefen, der har bekræftet, at der på det seneste har været færre ansøgninger til ledige stillinger i visse politikredse. Denne tendens gælder for så vidt i politikredse både i Jylland, på Sjælland og på Fyn.